

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Exemplum diplomatis (de S. Homobono canonizato) Innocentij Tertij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

Contracta sanatur.

Cap. 15.

Diuinitus punitur, male loquens de sancto viro.

Demoniaci multi curantur.

Cap. 16.

Sicardus Episcopus Cremonen.

Adscribitur S. Homoboni catalogum sanctorum catalogo.

Cap. 17.

Transfertur corpus eius.

Cap. 18.

Diffimi viri delata, precibus adhibitis, subito conualuit: & cum ingenti gaudio, clare Deo voce gratias agens, suis pedibus domum est reuerfa.

Nec tamen defuit, qui sancti viri famam eleuare & carpere auderet: Sed ita fatuus ac temere obloquenti, lingua intumuit, vt nulla iam ratione loqui posset, & iam de vita eius ageretur: Verum poenitentia interiore ductus, intercessione Homoboni pristinam incolumitatem recuperauit. Multi praterea immundis spiritibus oppressi ac pessime habiti, eiusdem meritis liberati sunt. Inter quos fuit virgo quedam Bergomas, quae cum diu ante obitum viri Dei ab immundo spiritu vexata miserimè fuisset, nec vllis vnquam exorcismis potuisset expelli, quod diceret, se nunquam inde discessurum, donec ab Homobono Cremonensi eijceretur, delata ad diu Homoboni sepulcrum a parentibus, qui ad id tempus se a malo spiritu deludi existimauerant, iugocacodamone, illico sanata est.

His & infinitis huiuscemodi miraculis commotus Sicardus Episcopus Cremonensis, & primores vrbs, decernunt ad Pont. Max. legationem, cuius Episcopus ipse princeps constituitur, vt vir Dei tot miraculis decoratus, numero sanctorum adscriberetur. Quod Innocentius III. qui antea de hoc per quietem a Deo admonitus fuerat libentissimè concessit, ac cognitis prius Homoboni miraculis, vitaeque sanctimoniam in catalogo sanctorum maxima cum celebritate & religione retuli, anno sui Pontificatus primo, salutis autem humanae nonagesimo octauo supra vndecies centesimo, ii. Calendas Ianuarias. Cuius rei diplomata, quae re interiore templi maioris Sacratio Cremonae seruantur, certissimam faciunt fidem, quorum exemplum huius historiae adscribetur.

Anno autem millesimo trecentesimo quinquagesimo sexto, cum apertum esset sancti Homoboni sepulcrum, praesente Episcopo & Praetore, multaque clementissimus Deus ipso illo tempore edidisset miracula: ea res, eademque dies auspiciousissimum illius inter nobilissimos viros Confortij fecit initium: qui tanquam beneficentiae Homoboni haeredes facti, sic suae vrbs pauperes mira benignitate & prudentia ad hanc diem colere perseverant. Proximo deinde anno, qui fuit millesimus trecentessimus quinquagesimus septimus, septimo Calend. Iulij, a Canonicis ac ceteris Cathedralis ecclesiae clericis translatum fuit viri sancti corpus in eam maioris templi subterraneam partem, vbi in marmoreo tumulo compositum quiescit, praeter paucam quaedam ossa, in priore sepulcro relicta, & praeter caput, quod tabernaculo conditum, in ipsius maioris templi sacratio custoditur.

Quamplurimis etiam postea hic beatus confessor claruit miraculis: vt cum patria sua multis se & euidentissimis periculis auxilio eius creptam fuisse, manifeste cognouerit, hunc iure optimo inuocet, colat, veneretur, patrocinioque eius se & nunc esse, & posthac fore tutam, maximè confidat.

EXEMPLVM DIPLOMATIS INNOCENTII TERTII.

Innocentius Episcopus seruus seruorum Dei, dilectis filijs, vniuerso Clero & populo Cremonen. salutem & Apostolicam benedictionem. Quia pias promissionem habet vite, que nunc est, & future iustus & misericors Dominus fideles suos, quos praedestinavit ad vitam, in qua queter in hac vita glorificat, & semper in futuro coronat: quibus & per prophetam promittitur: Dabo vos in laudem, gloriam, & honorem in cunctis populis. & per se pollicetur: Fulgebunt iusti sicut sol in regno patris eorum: mirabilis enim in seipso Dominus, mirabilis in sanctis, mirabilis in cunctis operibus suis: verum nobis exhibet suae virtutis indicium, & frugescentiam in pluribus charitatis igniculis, mirabilium suorum signis accendit: assumptis his in gloriam suam, qui certauerunt legitime in hoc mundo: ad memorias eorum innovat signa: & mirabilia, iuxta prophetam, immutat: vt qui sanctus est apud ipsum, sanctus etiam ab hominibus habeatur: & in hoc praesertim hereticorum confundatur peruersitas, cum ad catholicorum tumulos diuina viderint prodigia pullulare. Licet autem iuxta testimonium veritatis, sola finalis perseverantia exigatur ad sanctitatem animae in Ecclesia triumphanti, quoniam qui perseverauerit vsque in finem, hic saluus erit: diu tamen, virtus videlicet morum, & virtus signorum, opera scilicet pietatis in vita

1. Tim. 4.
Matr. 13.
Psal. 67.
Eecli. 36.
Matt. 10.
& 24.

& miraculorum signa post mortem, ut quis reputetur sanctus in militanti Ecclesia, requiruntur: nam, quia frequenter angelus Sarbanæ se in lucis angelum transfiguravit, & quidam faciunt opera sua bona, ut videantur ab hominibus, quidam etiam coruscant miraculis, quorum tamen vita merito reprobatur, sicut de Magis legitur Pharaonis, & etiam Antichristo, qui electos etiam, si fieri potest, inducet suis miraculis in errorem: ob id nec opera sufficiunt sola, nec signa: sed cum illis præcedentibus ista succedunt, verum nobis præbent indicium sanctitatis, nec immerito nos ad illius venerationem inducunt, quem Dominus suis ostendit miraculis venerandum. Hæc autem duo ex verbis Evangelistæ plenius colliguntur, ubi de Apostolis loquens, ait: Illi autem profecti, prædicauerunt ubique, Domino cooperante, & sermonem confirmante sequentibus signis: in eo nanque, quod ait, cooperante, eos operatos esse demonstrans: & in eo quod sequitur, sequentibus signis, eos exponens, immo Dominum in eis miraculis claruisse: hoc etiam Dominus usque hodie operatur in sanctis, & potentiam suam euidentibus manifestat: dum viuorum curat ægrotudines ad memoriam mortuorum: & eos plus posse post mortem, & felicius viuere mortuos, quam in Domino moriuntur, quam qui viuunt in mundo, demonstrat. Sanè veniens ad præsentiam nostram Venerabilis frater noster Sicardus Episcopus vester, multis virtus religiosus & alijs honestis personis de sua Diocesi comitatus, cuiusdam beati viri, & re & nomine Homoboni, vitam & actus, necnon & modum transitus eius humiliter nobis aperuit: in quibus & sanctæ ipsius degustauimus conuersationis odorem, Deumque mirabilem & omnia opera eius in fide cognouimus, & prædicauimus gloriosa. Idem etenim sanctus, tanquam lignum, quod plantatum est secus decursum aquarum, quod fructum suum dat in tempore suo, prout eorum dem nobis asserio, facta tam viua voce, quam aliorum plurimum honestorum literis, patefecit: adeo in lege Domini meditabatur die ac nocte, ut ei seruiens in timore, & secundum Prophetam, media nocte surgens ad confitendum ei, matutinis semper laudibus interesset. Missæ quoque officium & alias Horas cum summa deuotione frequentans, ita assiduis orationibus insistebat, ut in certis horis aut incessanter oraret, aut horas ipsas aliquando præueniret, nisi forte ipsum sollicitudo, quam super pace reformatanda per ciuitatem tanquam pacificus vir gerebat, aut occasio elemosinæ pro pauperibus acquirendæ, seu alia iusta causa in alijs operibus misericordiæ detineret: qui nimirum ante Crucem Dominicam ex assuetudine se prosternens, opus quodlibet faciendo, stando, sedendo, iacendo, ad orationem labia mouere continuè videbatur. Inter alia verò pietatis opera, quæ tam circa pauperes, quos secum in propria domo tenebat, curabat & pariter procurabat, quam circa alios in digentes, quibus viuentibus humanitatis obsequium, & mortuis sepulturæ beneficium consueuerat deuotus impendere, diligentius exercebat: ipse à secularium hominum consortio segregatus, inter quos vivebat, quasi liliam inter spinas: hæreticorum, quorum perniciosissimas partes illas infecit, austerus extitit aspernator. Deducto autem sic vitæ sanctæ curriculo, cum ad matutinale officium, prout dictum est, in festiuitate sancti Brictij surrexisset, circa Missæ primordia idem se ante Crucem Dominicam more solito in oratione prosternens, dum cantaretur hymnus angelicus, beato sine quietuit. Quæ verò, quot, & quanta miracula fuerint subsequuta, & quot aduenientibus ad sepulcrum eius, sanitatis beneficia sint impensa, cum longum sit numerare per singula, vnum inter cetera ad asseritionem Catholicæ fidei duximus expressius annotandum. Cum enim quadam dæmoniaca mulier ad sepulcrum eius deducta fuisset, nè aliqua fraus lateret, eadem primò fuit aqua non benedicta respersa, qua se patienter ad spargi permittens, aqua secundò respuit benedictam: & ut res euidentiori experimento pateret, oblata non consecratam absque aliqua præscientia sibi recipiens, præsentatam Eucharistiam consecratam subsequenter abhorruit, nec recepit: quæ & meritis eiusdem sancti liberata recessit. Ut autem virtus morum, prout est superius prælibatum, licet omnis dubitatio amoueri ex subsequente signorum per diuinum iudicium videretur, fide apud nos claresceret pleniori, nè miraculorum etiam virtus aliqua fraude posset vel figmento iuari, veritatem rei sollicitius duximus inquirendam. Fidem nanque, quam super conuersationem ipsius, absque figmento hypocrisis fraudulentò, diuinum iudicium, ut dictum est, manifestè ostendere videbatur: per testimonium dilecti filij Oberti presbyteri sancti Aegidij Cremonensis præsentis, cum Episcopo memorato, recepto ab eo firmauimus iuramento: sub cuius

Ec 4 obtesta-

2. Cor. 11.
Matt. 23.
Exod. 7. & 8.
Matt. 24.

Mar. 16.

Ut Dominus
olim per se,
ita nunc per
sanctos suos
facit signa.

Pal. 1.

Pal. 118.

Eccè quomodo sanctus iste Missæ officium & ceteras horas frequentaret, quæ omnia nostri heretici detestantur.

Nota hic euidentem vim aquæ benedictæ.

URIVS

guter
nober

RV III

5

obtestatione, videlicet iuramenti, ipse, qui parrinus eius existens, per viginti annos amplius confessionem eius sæpè receperat, quæ de illius sancti conuersatione præsens, cum ipso Episcopo & alijs supra dictis iuratis similiter asseruit, esse vera, & obedientia, quam in orationibus, vigilijs, & alijs poenitentiæ fructibus, in qua sibi ab eo imposita erat, plus iniuncto satisfaciens, exhibebat, nos reddidit certiores: ea etiam quæ de miraculis ipsis fuerant nobis exposita, per iuramentum omnium prædictorum qui propter hoc venerant, fide suscepimus, pleniori asseritione ipsius Episcopi sub primo verbo sacerdotis requisito in virtute obedientiæ concurrente, vt sic diuinum humanum securi iudicium, cum maiori procedere securitate possemus. Cum igitur hæc omnia tam de virtute morum, quam virtute signorum, ad fauorem petitionis pro qua Episcopus memoratus, & alij supra dicti ex parte vestra vehemèter instabant concurrere videremus: de fratrum nostrorum consilio, post multam deliberationem habitam cum eisdem & Archiepiscopis, quos super hoc ad consiliū nostrorum admissimus: de diuina misericordia, & eiusdem sancti meritis confidentes: ipsum sanctum Catalogo duximus ascribendum, statuentes, vt in die depositionis ipsius, eiusdem festiuitas deuotè à vobis & alijs Christianis delibis annis singulis decetero celebretur. Inde est, quod vniuersitatem vestram rogamus in Domino & monemus, per Apostolica scripta præcipiendo mandantes, quatenus eiusdem sancti memoriam, prout actum est, cum celebritate debita venerantes, eius apud Deum suffragia humiliter imploretis, per cuius merita ad gaudia æterna pertingere valeatis. Dat. Lateran. Kalend. Ianuar. Pontificatus nostri Anno primo.

A dscibitur
S. Hom-
bonus fan-
ctorum Ca-
talogo.

VITA SANCTÆ ALDEGVNDIS ABBATISSÆ
PRIMÆ MALBODIENSIS, AVTHORE, VT EQUI-
dem sentio, Hucbaldo Elhonenſi, qui obiit Anno 930.

AVTHORIS EPISTOLA DEDICATORIA.

Non immemor vestri, non ingratus tam admirabilibus erga me vestra sedulitatis officijs, parui voluntati vestra. Si tardius, quam voluistis, si minus aptè, quam oportuit, non animo meo, quasi non curanti, sed rei difficultati potius adscribitis. Cruda massa non facile modico potest igne purgari. Si quis inconcinnam sublimauerit orationem, vobis imputate. Malui certè deideri à quibusdam, quam vobis non parère. Si cui tamen ideò displicero, quod purpurcos late splendentes non solum non assuerim, sed etiam deimerim pannos, sciam me noluisse more puellarum aptare puppas absque lineamentis membrorum, aut inanimatas in parietibus effigies colorare: sed foemine solidum pectus, immò virilem animum, virtutibus plenum, tanquam lucernam diuinitus accensam, cunctis ad imitandum simpliciter monstrare. Si placet transcribere, diligenter (obsecro) distinctiones Capitulorum conseruate. Præfationem verò, quæ quidem generaliter agit de sanctorum omnium gestis, & ad eos imitandum exhortari cunctos intendit, & ignouam præcipue negligentiam, arguens, nec de ignorantia quenquam excusari potest demonstrans, operantem Dominum in sanctis amandum & glorificandum ostendit sicut est præfixa, Capitulis antepone curate. Quod si vobis non placuerit, aut doctoribus, ad quorum audientiam fortè retuleritis: moriatur inter manus vestras obsoleta & inepta membrana, aut deleatur, aut igni tradatur. Quodcunque acciderit, rogo per amicitiam, nè nostrum nomen in hoc opere sentiat.

PROLOGVS · EIVSDEM.

Miseratio diuine bonitatis, humane salutis multipliciter omnium operum cõsuluit, & post hominis lapsum tam per dicta quam per exempla iustorum, errantes ad viam veritatis reduxit, & ante legem, & sub lege, & sub gratia formam virtutis imitandam, rudibus in vtroque seculo misericorditer exhibuit. Plena est vtriusque testamenti scriptura tanquam cælum resplendens, non solum magnis virtutibus sed luminaribus, sole videlicet ac luna, sed etiam minoribus stellis.